ILYA VARŞAVSKI[1]

BAL MASCAT

Traducerea de Iacob Babin[2]

[1] Илья Иосифович Варшавский (n. 1908, Kiev - d. 1974, Leningrad)
[2] A apărut în limba română în Colecţia „Povestiri Ştiinţifico-Fantastice” nr. 374/15 iunie 1970.

Ţăcănind ritmic, automatul îşi înregistra operaţiile. Cu ochii închişi, dormitam într-un fotoliu adânc, aşteptând sfârşitul consultaţiei.

În sfârşit răsună melodios o sonerie.

— Mda, spuse medicul, cercetând pelicula, o hipotensiune neînsemnată, o uşoară aritmie, oboseală, dar starea generală nu e alarmantă. Ei da, acesta-i diagnosticul. Sunteţi pur şi simplu obosit. Unde vreţi să vă petreceţi concediul?

— Nu ştiu, am răspuns. La drept vorbind, toate staţiunile balneare... Afară de asta n-aş vrea să-mi las tocmai acum serviciul.

— Munca e muncă, dar acum aveţi nevoie de odihnă. Ştiţi ce? O clipă doctorul rămase pe gânduri. Poate că pentru dumneavoastră ar fi recomandabil să călătoriţi. Schimbarea mediului, alţi oameni, oraşe necunoscute... O mică doză de romantism după cutreierarea unor locuri îndepărtate e mai folositoare decât orice leac.

— Am să reflectez la sfatul pe care mi-l daţi, am răspuns.

— Nu este un sfat, ci o prescripţie. Am trecut-o şi în carnetul de control al sănătăţii dumneavoastră.

*

Mă plimbam pe o stradă a unui oraş necunoscut.

Portarul hotelului m-a avertizat că mai curând de miezul nopţii nu va avea camere libere. Până atunci trebuia să mă hotărăsc cum să-mi petrec seara.

Deodată privirea mi-a fost atrasă de o clădire iluminată *a giorno*. Pe frontonul ei atârna o pânză uriaşă, pe care erau desenate măşti.

„Mare bal mascat studenţesc de primăvară”.

Acest anunţ m-a ispitit.

La intrare am cumpărat o semi mască roşie şi o pelerină de hârtie roşie. Un tânăr îmbrăcat într-un costum de Pierrot îmi întinse zâmbind o garoafă roz.

Răsucind în mână floarea, m-am strecurat printre perechile care, în lumina orbitoare, dănţuiau antrenate de muzica zgomotoasă.

O fată înaltă, îmbrăcată într-un negru domino, îmi răsări în faţă. Doi ochi albaştri mă fixară înfriguraţi prin mica mască de catifea.

— Credeam că nu mai vii! spuse, luându-mă de mână. O privii mirat. Să nu mă laşi singură! îmi şopti, uitându-se speriată în jur. Am impresia că Magistrul a pus ceva la cale. Mi-e frică! St ! Iată-l că vine!

De noi se apropie un uriaş în costum de pirat. O spadă lungă i se lovea caraghios de botforii purpurii. O panglică neagră îi acoperea un ochi, trecând peste obrazul împodobit cu o barbă roşcovană. Vreo zece draci şi drăcuşori îi formau suita.

— Ei, dar dumneata nu eşti un fricos! strigă bătându-mă pe umăr. Jur pe moştenirea Diavolului că astăzi te vei căsători cu ea, oricât m-ar costa asta!

— Mirele, mirele! stârniră zarvă dracii, prinzând a juca în jurul nostru. Daţi-i Elixirul Stelelor!

Cineva îi puse în mână un flaconaş de argint.

— Bea! ordonă aspru Piratul. S-ar putea ca aceasta să fie ultima-ţi şansă.

Am dus mecanic sticla la buze. Lichidul untdelemnos, aromat îmi arse cerul gurii.

— Mirele, mirele! strigau tropăind dracii. A băut Elixirul Stelelor!

Cu un gest poruncitor Piratul le făcu semn să tacă.

— Aici e greu să ne-nţelegem, îmi spuse uriaşul. Să mergem în curte. Iar dumneavoastră, doamnă, urmaţi-ne, se înclină el ironic în faţa fetei care tremura.

Ne conduse îndelung prin încăperile părăsite, pline de praf, împodobite cu vechi tapete.

— Aplecaţi-vă capetele, zise Piratul deschizând o uşiţă îngustă ascunsă în perete.

Ieşirăm în curte. Acolo ne aştepta, aidoma unui catafalc, o caretă neagră cu patru cai înhămaţi la ea.

— Ce trăsurică minunată pentru călătoria de nuntă! hohoti Piratul împingându-ne înăuntru - pe fată şi pe mine. Apoi se aşeză pe capră şi pocni din bici.

Roţile îmbrăcate în şine de fier zdrăngăniră pe caldarâm. În curând zgomotul roţilor se domoli: părea că înaintează pe un drum de ţară.

Fata plângea suspinând încetişor, într-un colţ al trăsurii. Am cuprins-o pe după umeri; deodată ea mă îmbrăţişă, sărutându-mă îndelung.

— Ei, nu! tună glasul Piratului. Mai întâi trebuie să vă cunun. Vom vedea apoi dacă o să vă mai ardă de sărutat. Coborâţi! Şi, grosolan, apucă mâna tovarăşei mele de drum.

O clipă în mâna fetei licări un mic revolver. Izbucnirea împuşcăturii lumină tufişurile de pe marginea drumului şi figurile încremenite în caretă.

— Magistrul e mort. Te implor, fugi! îmi strigă necunoscuta, luptându-se cu umbrele cenuşii, enorme care o împresuraseră.

I-am sărit în ajutor, dar în acel moment mă înşfăcară două furnici uriaşe, îmi legară mâinile şi mă împinseră îndărăt în caretă. A treia furnică sări pe capră şi trăsurica o

zbughi săltând prin hârtoape.

Toată această drăcovenie nu mai semăna de loc a bal mascat. Deodată ne oprirăm şi mă pomenii târât într-o fântână înclinată.

În cele din urmă am zărit lumină. Într-un salon vast, zmeuriu, stăteau tolănite în fotolii cinci furnici uriaşe.

— Excelenţă! exclamă unul dintre străjerii care mă-nsoţeau, adresându-se către himenoptera cea mai grasă, la picioarele căreia zăceam. Trădătorul a fost prins.

— V-aţi angajat într-un joc periculos! zbieră spre mine namila căreia i se spusese „excelenţă”. Unde este ascunsă Moştenirea Diavolului? Credeţi că încercările voastre naive vor putea amâna măcar pentru câteva momente ziua în care vom ieşi la suprafaţă?! Ziua care a fost pregătită timp de douăzeci şi cinci de mii de ani! Aflaţi că fiecare pas al vostru a fost urmărit. Tăceţi pentru că n-aveţi ce răspunde. Nu face nimic, mâine o să vă dezlegăm limbile. O să vedeţi că suntem pe cât de îndurători pe atât de cruzi. Iar acum - le porunci străjerilor - aruncaţi-l în prăpastie. Nu-i astăzi noaptea nunţii lui?

Un râs sardonic încheie aceste cuvinte.

Din nou am fost îmbrâncit în beznă.

Îndată simţii cum mă rostogolesc şi auzii zgomotul unei trape care cădea deasupra capului meu.

Zăceam pe un aşternut moale şi rău mirositor. Prin apropiere răsuna un hohot de plâns reţinut. La o licărire de lumină am văzut-o pe tânăra mascată, cu capul sprijinit de perete.

— Dumneata eşti? şopti ea, acoperindu-mi cu sărutări obrazul. Credeam că te-au torturat. Nu ştii de ce sunt în stare aceşti monştri. Mai bine moartea decât soarta crudă de-a cădea în mâinile lor. Trebuie neapărat - orice s-ar

întâmpla - să fugim de aici.

Disperarea ei îmi dădu curaj. Cu mari sforţări am izbutit să-mi rup legăturile de la mâini şi să mă apropii de perete. La înălţimea unui om erau nişte gratii prin care zării un lung coridor.

Adunându-mi toate puterile am îndoit gratiile şi am ajutat necunoscutei să iasă prin deschizătura ivită.

Alergarăm vreme îndelungată prin coridorul semiobscur îmbrăcat în marmură neagră, până ce deasupra capetelor noastre văzurăm stelele.

La ieşire, pe iarbă, zăcea trupul Piratului. M-am aplecat asupra lui şi am scos din teacă spada-i lungă.

Trei furnici fantastice se aruncară în întâmpinarea noastră, mi-am simţit spada ascuţită pătrunzându-le prin tăria zalelor.

— Repede, repede! mă zorea prietena mea. Alte sute de furnici vor apărea acum.

Alergam pe drum auzind mulţimea tropotelor care ne urmăreau.

Deodată, în faţa noastră, licări o luminiţă. În drum se afla careta neagră. Un pitic înveşmântat într-o livrea roşie ţinea caii de dârlogi.

— Suntem salvaţi! strigă fata trăgându-mă în trăsurică.

Piticul urcă pe capră şi struni aprig caii.

Careta se hurducă îngrozitor, gonind bezmetic. Eram aruncaţi dintr-un colţ într-altul. Pe neaşteptate, răsună un trosnet şi cu toţii ne pomenirăm zvârliţi pe o coastă.

— Repede, repede! îngăimă fata, ajutându-mă să ies de sub sfărâmături. Trebuie neapărat să salvăm harta până n-află Chiorul de moartea Magistrului. E îngrozitor să ne gândim ce se va întâmpla în cazul când ei vor pune stăpânire pe Moştenirea Diavolului.

Pe străzile obscure ale suburbiei, rarii trecători îşi întorceau capetele, uimiţi de ciudata îmbrăcăminte a prietenei mele. În ce mă priveşte, îmi pierdusem costumul de bal în încăierarea cu uriaşele furnici.

Am condus-o pe fată până la un felinar, vrând să-i scot masca.

— Cine eşti dumneata? ! exclamă ea, cercetându-mi uluită chipul. Apoi ţipă prelung şi o luă la fugă. Mă repezii după ea.

Albii pantofiori ai necunoscutei păreau că zboară prin văzduh. De câteva ori, ajungând până în colţul străzii, zăream licărind pentru o clipă negrul domino. După câteva cotituri fata dispăru.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea.

— Ei, cum vă simţiţi? mă întrebă doctorul, luându-mi de pe cap firele de contact.

Eu continuam să respir din greu.

— Minunat! spuse el, examinând pelicula. Acum faceţi un duş ionizant şi vă puteţi întoarce la muncă. Această călătorie de trei minute o să vă învioreze pentru cel puţin o jumătate de an.